

Szabad Száj

III. évfolyam, (III.) 31. szám

1948 augusztus 21

Kocsmai idill

Bemegy a kocsmába egy részeg ember. Italt rendel, de a csapos megtagadja a kiszolgálást:

— Ön részeg és mindent duplán lát...

A részeg:

— Dehogyan látok duplán... Nézzé ezt a vak macskát, amelyik most jön be...? Két szemüreg van...

— Téved — válaszolja a csapos. — Mégis duplán lát; a macska ugyanis nem bejön, hanem kimegy...

— És nem szolgálja ki a részegét.

Bűbajos feleség

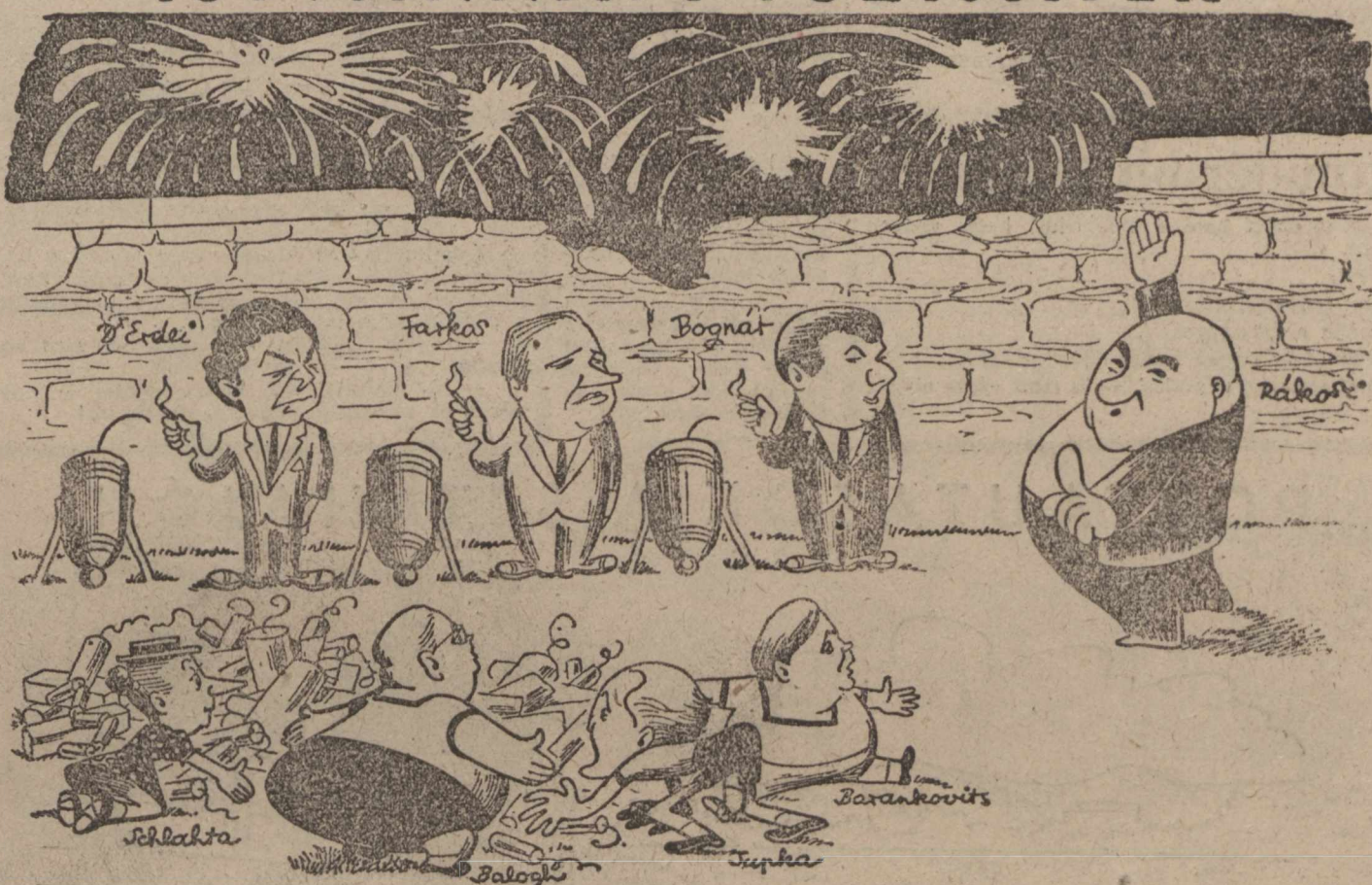
Csipeszale meg akarja nőíteni egyik unokaöccsét és a célból felkeres egy házasságközvetítőt.

A házasságközvetítő eleje teszi a férjhezmenendő hölgyek fényképeit, akik között nagy csodálkozásra a felesége arcképét is megtalálja.

Magából kikelve rohan haza és felvilágosítást kér a nejtől.

— Ne ordíts úgy, Konrád — mondja nyugodtan az asszony — az a kép még tavasszal maradt ott. Tudod, hogy akkor milyen beteg voltál...

ISTVÁNNAPI TŰZIJÁTÉK

— Tudom, hogy ti jó gyerekek vagytok és tudjátok, hogy ez tűzijáték és nem játék a tűzzel...

(Vasi rajza)

Angyali történet

A szerkesztő felesége új háztartási alkalmazottat fogadott. Úgynevezett romlitan falusi jószág volt, szelíd természetű, még a kimenőnapjait se használta ki, unokatesivére se volt. Pár hét múlva azonban egy „falubéli” lány jött hozzá, aki ott szolgált nem messze és az elvitte magával egy politikai előadásra.

Mikor hazajött odaült az asszonya elé és elsejére felmondott. Az nagyot nézett, faggatta, hogy mi lette, mi nem tetszik neki, hiszen úgy bántak vele, mintha családtag lenne.

— Nem maradhatok — mondta a lány —, mert mikor az úr hazajön, mindig meg tetszik kérdezni tőle, hogy mi újság a redakcióban. É meg mindig elmondja, hát én ilyen redakciós helyen nem maradhatok.

Gyerekszáj

A kis Lúcia és a macska merően nézi egymást. Végül Lúdike ezt kérdezi anyjától:

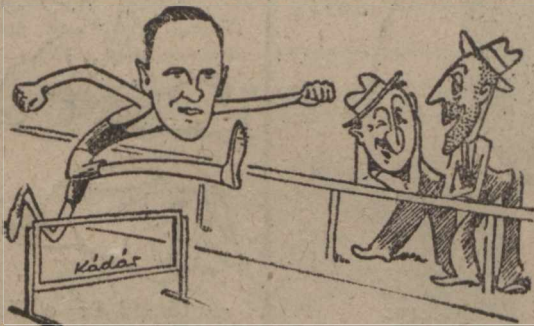
— Mondd, mami, a macska tudja, hogy ő macska?

PROBLÉMA

A kis Palkó a nagypapa kopasz fejét bámulja és végül megkérdezi:

— Mondd, nagypapa, ha te mosakszol, honnan tudod, hol kell abbahagynod?

A BELÜGYI S. C. SPORTTELEPÉN

— Na, mit szólsz az új szerzeményünkhöz?
— Hű barátom, kitűnően rajkolt...

VEZERCIKK

A kiváló makadámiai pénzügyi korifeusz, felkereste a tudós rabbit és így szólt:

— Mondd óh bölcs férfiú, miképpen lehetne megakadályozni, hogy az emberek elvonják jövedelmüket az adózás alól?

Az agg irástudó ezúttal is egy adomával válaszolt:

Élt Szeged környékén egy barkácsoló öreg magyar, aki a taligakészítés terén valódi remekműveket alkotott.

Egy alkalommal Móra Ferenc, a nemeslelkű, nagy magyar író egy angol kalauzolt Szegeden és környékén, akinek felhívta figyelmét a mi taligás magyarunkra is. Az angolnak annyira megtetszett az öreg talicskája, hogy megkérdezte, mennyiért adná el.

— Tíz forint! — bökte ki az árat az öreg magyar.

— All right, akkor rendelek nála száz darabot. Magyarunk a fejét vakarta:

— Ha száz köll az úrnak, akkor huszonöt forintjával adom.

— Miért, hisz inkább olcsóbban kéne adni?

— Miért? Ha magamnak csinálók talicskát, ahhoz lopom a fát. De százhoz már venni kell!

A kiváló pénzügyi szakember, elgondolkozva kérdezte:

— Azt akarsz ezzel mondani, bölcs férfiú, hogy inkább bízzunk a nagy vállalatokban, mint a kicsikben?

— Dehogynis —, tiltakozott vidám mosollyal a szentéletű agastyán —, ezzel azt akarom mondani, hogy ne csak a komoly adminisztrációval dolgozó és így könnyen ellenőrizhető cégeket tartsák szem előtt, hanem azokat az embereket is, akik, titokban, kapuk alatt, zsebből bonyolítják le a legzsfrosabb üzleteket.

Szúnyoginváziós vicc

Brabács így szól feleségéhez a Palatinus-strandon:

— Malvinkám, én most bemegyek a mélyvízbe.

— Jaj, vigyázz Odón, el ne merülj!

— Ki van zárva. Malvinkám, csupa hólyag a tőstem.

EBRENDELET

Pórázon kell vezetni a kis- és nagykuttyókat.

Eshüsszünk, hogy nem a rendeletokeket magyarasó „végrehajtási utasítások”-ról jut eszünkbe

Egy fiatal rabbi magyarázatot írt Jeremiás siralmához és elvitte bírálattal céljából a főrabbihoz. Ez a következő véleményt mondta:

— Csak azt sajnálom, hogy Jeremiás már nem él. Milyen nagyszerű siralmakat tudott volna írni ezekről a magyarázatokról.

Olvasóinkhoz!

Papírhány miatt a Szent István ünnepére tervezett szám csak a rendes terjedelmében jelenhetett meg.

Szabad-e dicsekedni

az eredmények ismerete előtt?...

Csucsorkáné dicsekedve mondja férjének:

— Egészen újfajta tészta sütöttem neked tegnap.

— Mingyárt gondoltam — feleli Csucsorka — mert egészen újfajta gyomorgörcsöt kaptam tőle.

Megmentett hajótöröttek

— Itt vannak az összes világlapok. Olvassák előbb végig őket. És azután nyilatkozzanak, hogy akarunk-e velünk jönni?

Hej, szpiker, szpiker...

Részlet a magyar-pápuá vízpólmecses rádió közvetítéséből

...ne kezdődik és ...támad a diadalmas magyar csapat! Pacuá száguld a kapuféle, már-már lő, de hopp...

...az utolsó pillanatban szerelték és most a pápuák próbálkoznak. Na de persze a magyar védelem nagyon kemény dió... jaj, lő a vad pápuá, de szerencsére kapufa.

...És máris támad a téneményes magyar családsor, gyönyörű a támadás, Paculánál a labda, mingyárt lő, rövidesen löni fog... és már-már

csaknem lőtt, amikor szerelték. Most ismét a pápuák próbálkoznak, de hej barátom, ott ám a magyar védelem... jaj, lő a vad pápuá, de szerencsére kapufa.

...És újból támadásba lendül a csodálatos magyar együttes, hőlji mi-csoda káprázatos támadás fog ebből kibontakozni! Pacuá egyedül, már szinte közel a félpályához, mikor szerelik és a pápuák próbálkoznak. Amde a magyar védelem... jaj, lő a vad pápuá, de szerencsére kapufa.

...No de most mi jövünk, rajta magyar, esz-

ményi tündérség, ahogy ez az ellenállhatatlan gárda viszi a labdát! Rövidesen ott lesznek az ellenfél térfelében és máris izé... hopp, ez egy pápuá lövés volt, de szerencsére kapufa.

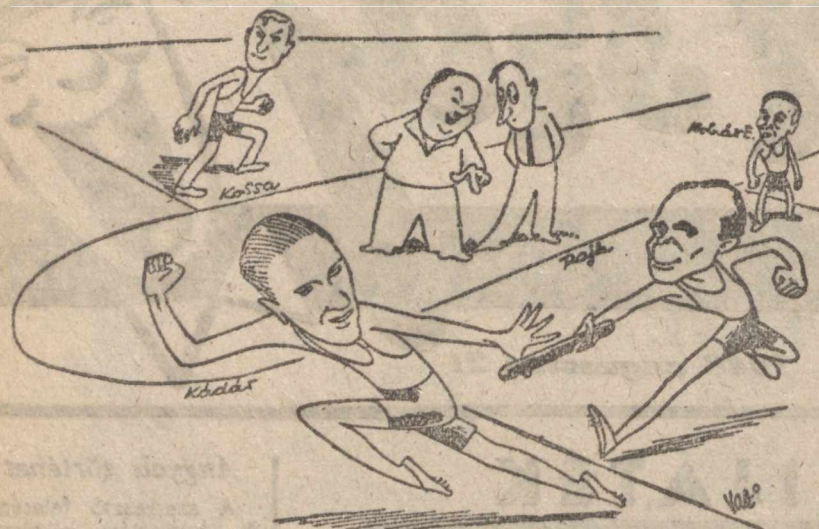
...Ám de né látni, most a világ legszebb magyar támadásai! Pacuá átadja, visszakapja. lövéshez készül, most, most, jaj isletem, most löj, Pacuá!... Most, lő ez a félisten... lő... bummm!... de nem... mégse gól, hanem kapufa. Egyszer kerülünk lövőhelyre és akkor is kapufa. Ilyen balszerencsénk is csak nekünk lehet...

A kikiáltónak se könnyű!

— Itt látható a fejnélküli ember.
— Ugyan, menjen már öregem, ez is egy attrakció...?

POLITIKAI STAFÉTA

— Nem értem. Minden versenyt ezek a piros dresszek nyernek.
— Hja, öregem, ők nagyszerűen értenek a váltáshoz is...

Az évtized legtündéribb története

Egy párizsi úr Londonba érkezik és angol barátai meghívják, hogy vegyen részt egy rokonok aranylakodalmán.

A párizsi elgondolkodva kérdezi:

— Mondják kérem, mi az, hogy aranylakodalmos?

Az egyik londoni úr megpróbálja megmagyarázni.

— Hát kérem, ha egy férfi ötven évig együtt él egy nővel, akkor...

— Ahát! — vág közbe felcsillanó szemmel a párizsi. — És most végre elveszi feleségül!

DISSZIDENSEK

Az 1902-es nagy politikai események során sokan kiváltak a kormány-pártból, pedig Bánffy Dezső erős kézzel fogta a gyepiót. Természetesen olyanok is akadnak a disszidensek között, akik nem voltak jelentős politikai személyek, de így akartak érvényesülni.

Mikor ezt Bánffynak megmondták, azt felelte:

— Ez olyan dolog, mint mikor egyik uradalomban jelentették az intézőnek, hogy valami járvány miatt naponta megdöglik egy-egy ökör. Már mind elpusztult, végül még egy tinó is megdögölt. Az intéző odament, megrúgta és azt mondta: «Nono tinó! Hát azt hiszed, hogy már te is ökör vagy?»

Esküvő után

— És most tudod meg Evikém, hogy én igenis horkolok éjszaka...

— A gyermek minden-nél fontosabb — mondotta dr. Tudatos József, a kiváló gyermekpszichológus, akit a srácok, szeretik jelöl, csak úgy egyszerűen Juliska néni-nek szólítottak. — A gyermek lelke még üde és tiszta — folytatta a tudós hölgy — és úgy fogadja magába az élményeket, mint a viaszlemez a hangot. Epp ezért ügyelni kell, hogy csak nemes és hasznos benyomásokban legyen része. Na, gondoltam, ez az igazi és elvittem öt éves kislőcsőmet, a Bandikát a Juliska néni nevelőintézetébe, hogy kezze megfelelően az ő üde és tiszta lelkét, úgyis, mint gramofonlemez. Bandika nyomban megértette, hogy miről van szó és nem emelt kifogást ellene, hogy a lelkét tisztán tartsák, de a kezét, még hosszas rábeszélésre sem volt hajlandó ennek a műveletnek alávetni. Juliska néni nevelőin-

tézetében volt még néhány 3-7 éves gyerek és a kiváló pszichológus felosztotta Bandikát, hogy szeresse a kis pajtásait. Bandika az ő üde és tiszta lelkével fontolóra vette a dolgait, gyorsan végigmérte pajtásait, azután reménytelenül egy kedves hároméves kislányra és így szólt: — Aztata kis mafia szepőst: utálom. Úgy látszik, a szepős kislánynak is lehetett valami viaszlemez a lelke lőcsőjében, mert odajött Bandikához, tágranyitotta szep, ártatlan, bánatos gyermekszemét és mély meggyőződéssel mondotta: — Te jonda! Erre a kis Kereszka, az intézet legregibb nevelője és büszkesége hátbavágta Bandikát és nemes egyszerűséggel csak ennyit közölt: — Köpd le, apafej! Igazán édesek ezek a

Király Dezső: „Legdrágább kincsünk a gyermek”

kölykök. Juliska néni, a világhírű gyermekpszichológus meg is jegyezte: — Imádni kell őket, mert őszinték és romlatlanok... Sajnos, nem folytathatta, mert odajött az enniváló és őszinte kis Klárka és romlatlansága jelölője: mondta: — Juliska néni egy undok bosszorkány teszik lenni. Ebben a pillanatban a pufók kis Imriké egy lőt szűrt az édes kis Pannikának úgy cirka a dundi kis vaddisába, mozdom cirka, mert a gyermekek közt a felnőttek durva lelke is megmészedik, aminek következtében a kis Pannika lelkét képző viaszlemez elkezdett forogni és ékelesen melódiákat játszott. A szövegéből nem tudtam sokat kivenni, de a refrén körülbelül úgy hangzott, hogy „Fene-

frász a poládba”. Fogva-gyogva gondoltam rá, hogy miket mondott volna, ha a gyermeklelek nem lenne üde és tiszta. — Nem szabad őket felelőre kezelni, mert már korán tudatosítani kell bennük az emberi ön- és méltóságérzetet — folytatta Juliska néni. — Ebben a pillanatban a kis Jánoska, mintha csak tudatosította volna az önértéket, bokánrúgta Juliska néni, a kis Ferike pedig a zsemből ki-esent gyufával felgyújtotta az abroszt, igaz, hogy ezt sok méltóságérzettel csinálta. — A gyermek romlat-

lan, csak a felnőttekront-ják el őket — magyarázta tovább Juliska néni, mire a 7 éves Gézuka két pofont kent le a 4 éves kis Zoltánkáának és elvette a labdáját. — De Gézuka — mondotta jószágos szigorral Juliska néni — kitől tanulad ezt? — Mit kell ezt tanulni? — felelte romlatlanul Gézuka. — Ezek az hülye felnőttek azt hiszik, nekünk nincs elég eszünk, hogy magunktól cselekedjünk. — De mért ütöttepofon a kis Zoltánkát? — Hogy lehet ilyen butákat kérdezni. Azért, mert én vagyok a erősebb — válaszolta Gézuka, aki, úgy látszik, állandó hadilábon állt a nevelőkkel. — Meri, ha én leonók az gyengébb, akkor ő ütne engemet — tette hozzá nagybölcsen.

— És mért vetted el a labdáját? — Hát mit gondol aza Juliska néni, hogy én csak úgy polyára pofozok? Ha már megverek valakit, akkor jár is érte nekem valami. Meg kell enni őket, olyan bájosak ezek a kölykök. Sajnos, időm lejárt, nem élvezhettem tovább az aranyos apróságokat és búcsúzkodni kezdtem. Keressem a kalapomat, de azt a négy éves Marika közben felszedte. — Sebaj — vigasztaltam Juliska néni — a kisdéd ezt biztosan a felnőttektől látta, hiszen azok szokták a lőgatók ruháit felszedni, hogyan is julia ilyenmi magától egy kisdéd eszébe, hiszen a kisdéd lelke üde és romlatlan, nem is szólva a viaszlemezről. — Tudja — vallotta be Juliska néni megilletődve — engem azért imádnak, mert úgy bá-

nak vejük, mint egyen-értékű és egyenrangú lényekkel. Higgye el, a gyerek a leghalásabb lény. A kerikapuig akart kisérsni, de közben mindkettlen hasravágódtunk, mert az édes kis pufók Katika, meg az enniváló kis szőcske Gabika, mint egyenrangú és hálás lények elgáncsoltak minket. Végre elkészönbeitem a kiváló gyermekpszichológustól és a keriben megkérdeztem az ott játszódozó aranyos kisdédek-től: — Ugye nagyon szeretnek Juliska néni? Az édes apróságok közül előlépett a kis Józsi-ka az ő romlatlan üde és hálás lelkével és így válaszolt: — Aztata jonda vén tjamplít? Aztai mi utáljuk. Úgy látszik, igaza volt Juliska néni. A gyermek valóban egyenrangú és egyenértékű a felnőt-tel...

KÉRDÉS

— Imádlak, Flórá! Nem tudok nélkülözni. Természetesen nem vagyok olyan gazdag, mint Vili, nincs háromszobás lakásom, autóm, nem is vagyok olyan intelligens, mégis megkérdelek tőled: akarsz a feleségem lenni? — Nem mondom ne-met, Frickém, de mondd, tulajdonképpen kicsoda az a Vili...?

G. B. Shaw naplójából

Nincs olyan kor, vagy helyzet, amelynek ne lennének hősei. Egy nemzet legkevésbé tehetségtelen tábornoka: az ő Caesarja, legkevésbé hülye politikusa: az ő Szolonja, legkevésbé zavaros fejű bölcselője: az ő Sokratesze és legkevésbé küznapi költője: Shakespearaja.

Aki hisz a nevelésben, büntető törvényben és sportban, annak csak vagyona van szűksége, hogy tökéletes úriember váljék belőle.

Egy rút és boldogtalan világban a legzavarosabb ember sem vásárolhat egyebet, mint rátságot és boldogtalanságot.

Gabonavásáron

— Hát a Révai miért nem árpát árusít?
— Mert ő mindig zabos volt...

Nem megy minden olyan egyszerűen, mint ahogy egyesek gondolják

Krepusnyák tata táviratot akar feladni a fiának, de bizony kissé hadilábon áll az írással. A postáskisasszony megpróbálkozik vele, hogy megfejtse a hieroglifokra emlékeztető jeleket és egyéni rövidítéseket, de aztán csak visszanyújtja a cédulát, Krepusnyák tatának:

— Írja le bácsikám olvashatóbban, mert egy szót sem tudok belőle elolvasni.

— Ne törődjék vele, kisasszonykám — legyint az öreg — adja le a sürgönyt, az elolvasást meg bízza a fiamral!

POTYAUTASOK A SÉTAHAJÓN

— Hát maguk mit keresnek itt?

— Kérem szépen, szeretnénk mi is révbejutni...

A HŰ KUTYA

A hasbeszélő artista a kávéház terraszán ül. Arra megy egy gazdag impresszárió és megszólítja:

— Hogy van Jack?

Az artista helyett a kutya válaszol:

— Köszönöm, jól.

Az impresszárió el van ragadtatva:

— Nagyszerű, hiszen ez a kutya beszél! Mennyiért adja el nekem?

— Tíz ezer forint — válaszolja Jack.

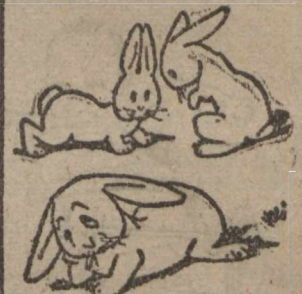
— Ne adj el — kiált fel a kutya.

De Jack mégis eladja.

Amikor az impresszárió kifizeti az árát, a kutya megszólal:

— Hát jól... De becsületszavamra kijelentem, hogy többé egy szót se szólok...

Színfoltos nyulidolog

— Látod? Ez a Top-sika ellenzéki.

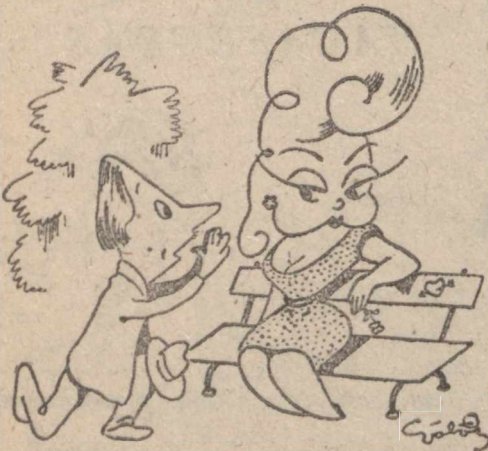
— Ahát! Azért mondta, hogy úgy érzi magát, mintha már pácban lenne...

MINDEN HANGSZERT
REMÉNYI-TŐL
VI. KIRÁLY-UTCA 24.

Hátba ebből nem lesz adófőtanácsos...

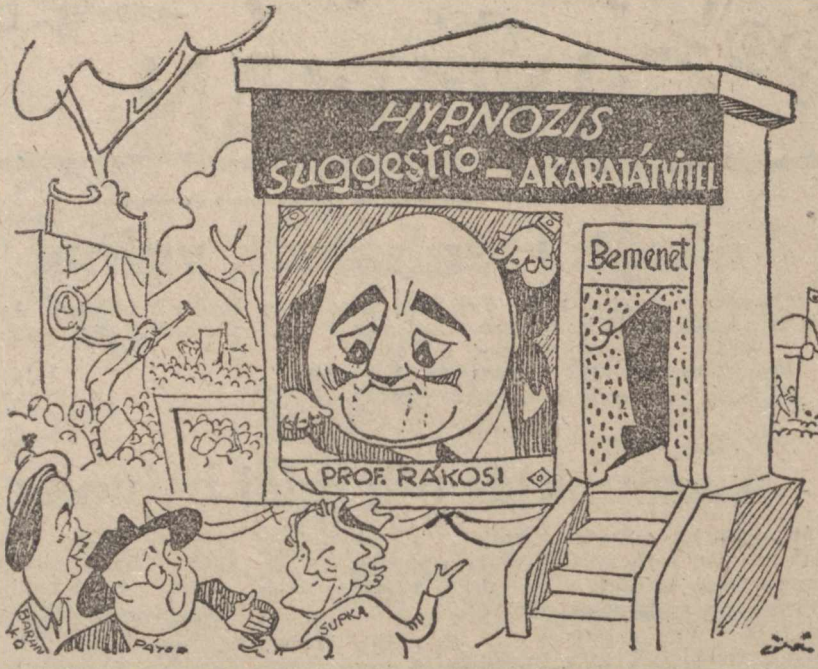
A kis Miki kirándul az apjával. Egy erdő mellett megkérdezi a gyereket:
— Apukám, hány csiga van ebben az erdőben?
— Azt nem tudja senki, kisfiam...
— Micsoda dolog ez — csodálkozik Miki —. Hát a vadászok nem csinálnak minden évben leltárt?

Már csak a férfiakban van idealizmus

— Micike, úgy élünk majd, mint Ádám és Éva a paradicsomban.
— Hogyisne. Hisz akkor nem lesz mit felvennem...

POLITIKUSOK A VURSTLIBAN

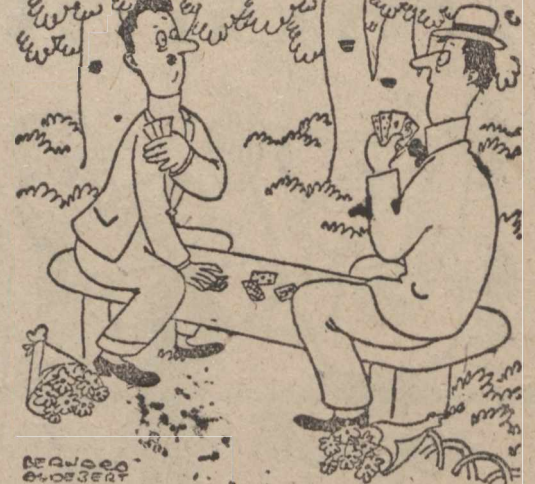
— Gyertek be fiúk, nézzük meg ezt a produkciót.
— Minek? Ugyis tudom, hogy ért az akarátvitelhez...

(Gáspár Antal rajza)

Teremtuccse, a Közlöny jut eszünkbe!

János gazda csizmát vesz a vásáron. Búszkán viszi beza, de amikor otthon fel akarja húzni, kiderül, hogy nem megy a lábára. Félőrai elkecsereget próbálkozás után sóhajtozva mondja:
— Hiába na! Ez a csizma sem megy addig fel, amíg vagy háromszor nem volt a lábamon!

Randevűzők egymás között

— Gondolja, hogy mégis eljönnek?

(Frome-Dimache)

Papp László olimpiai bokszbajnokságának margójára:

— Kinek a papné, nekünk a Papp

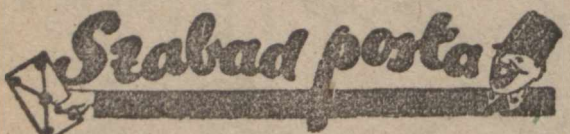
Öreg ló dala az emberekhez

Nem vagyok táltos, csak kivénhedt konflisó. Mégis azt állítom, hogy lónak lenni jó. Igaz! A kocsis végig ver rajtunk! Mégsem nyílik panaszra az ajkunk. Mert nem fáj annyira tőle a hátunk. Ha más lény út minket s nem egy lóársunk... Igaz, robotolok, nincs vagyonom, kincsem. Node ezzel szemben ám rádióm sincsen! Csendben töltögetjük, szépen a napokat. S nem kell elolvasnunk a világlapokat! Egymásra szírkodtat sosem kiabálunk. Nem szoktunk vitázni s nem politizálunk. Igaz, hogy nem hull ránk bőven a Kegye se. De viszont rendelet sincs nálunk. Egy se! Egymásnak, szándékkal sohasem ártunk. S képzeljék emberek! Fegyvert se gyártunk! S nyíltan a szemükbe, mondani is merem: Hogy a háborút csak önkéntől ismerem. Nem kell nekünk suszter, mellőzzük a szabót. Nálunk nincsen OTI — s nem fizetünk adót! Dehát egy a vége, sokszáz ezer Szónak: Mondják... Mért neveznek mégis minket Lónak...!

Eredeti lónyelvből fordította: Rex.

KÁNIKULAI TÖPRENGÉS:

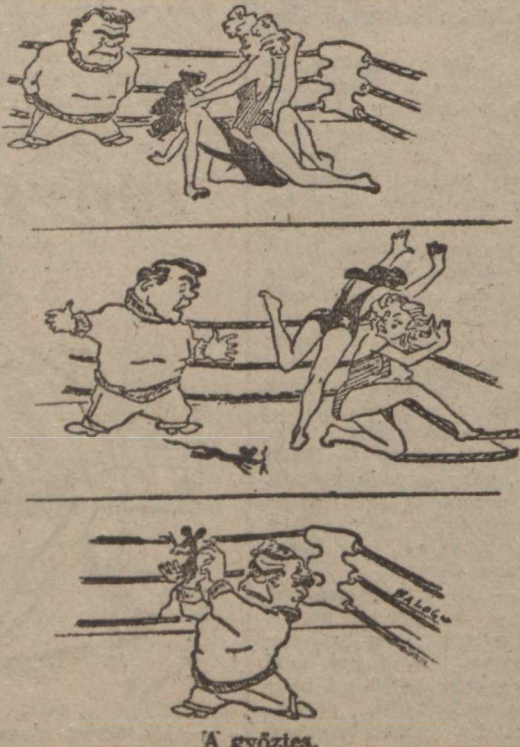
Mi van akkor, ha Gerő Ernő a Mátrában nyaral?
„Hegységben a Gerő.”

Olvasóinkhoz: Jövőheti számunk külön oldala: A legsötétebb Afrikában, de szó lesz benne más egzotikus tájakról is. Előre is jómulatást kívánunk.
Burkuská: Bizony mások is sokat szenvednek a szünynoginváziótól, de ezen bajos segíteni. Mint hogy már amúgyis van benne némi praxsisunk, leghelyesebb, ha tovább vakaródzunk... Egyébként kívánságára megneztük a lexikonban is és szünynog címszó alatt, szóról szóra a következő feljegyzést tájaltuk: A nőtények vért szónak. Hát nem érdekes? Késcsók.
Honatya: Való igaz, hogy a múlt hétén vilámcaspás érte a Parlamentet, de hálistennek, nem történt semmi baj. Ezekután vagy nem igaz az, hogy „csalánba nem üt a mennykő”, vagy úgy kell helyesbíteni, hogy csalánba is üt a mennykő, de ő maga jár pórnál...
K. F. Szőreg: Sajnos, nem használhatjuk. I. L. Csillag: Rövidebbet kértünk.
Muzikus: Az ünnepek egyik nagy eseménye lesz a nemzetközi dalosverseny. Reméljük, hogy

dalosainknak lesz a leg-szebb és legnagyobb hangja. Mert Énekesnél azért erény a nagy hang...

NŐI PANKRÁCIÓ

A győztes.

KÁNIKULA

A hőhullámok egyre nőnek s a vigaszom csak az már, hogy kormányzatunk ezúttal is jó módszereket használ.

És minden remény megvan arra, ha egyszer hozzálátnak: hát egyszerűen véget vetnek a nagy káni-kuláknak.

Házasságközvetítés, 1948

A vagyonos apa, felkeresi a házasságközvetítőt és így szól:
— Uram, férjhezadnám a lányomat. Remek parti, százezer forint hozomány! adok.
A házasságközvetítő lapozni kezd a könyvében:
— Volna itt egy tehetséges fiatal ügyvéd...
— Ügyvéd? — vág közbe fanyalagva az apa. — Ügyvédhez nem adom.
— Akkor ajánlanék egy orvost...
— Orvos? — mormogja kedvetlenül, az öreg. — Orvos sem kell.
Dühös lesz erre a házasságközvetítő, nagyot csap az asztalra és így szól:
— Hát mit képzel uram? Azért a rongyos százezer forintért, már mingyárt egy vasesztérgályost szeretne?

Amerikai írógépen „kopogták le”...

Jó sok évbe telik, amíg az emberek megtanulják, hogy a háborúkat voltaképpen senki sem nyeri meg.
Ki nyerte meg a san-franciscói földrengést? (Christopher Morley.)

E heti legtudományosabb viccünk

Egy úr az utcán véletlenül nekimegy egy másiknak.
Udvariasan mondja:
— Pardon!
A másik úr megszólal:
— Parlez-vous hongrois?
— Qui, monsieur.
— Dites-moi en hongrois: „pardon”.
— Azt jelenti: „bocsánat”.
— Na látja, tud-maga magyarul is.

Te is? Ő is? Én is!

Mindnyőjén a MAGYAR VASARNAP

olvasói vagyunk.
Külpolitikai helyzetkép
Számos érdekes riport
Izgalmas folytatásos regény
Keresztrefejtény
Tanácsadó
a legújabb számában.

ANGYALI NŐ

A pesti nő, amikor be-
vásárlásáról hazajön,
örömtől sugárzó arccal
borul férje nyakába:
— Drágám, láttam egy
Fraser-kocsit. Anyira
megtetszett, hogy azon-
nal megvettem.
— Megörültél? — há-
borodik fel a férj. —
Ilyen drága kocsit vetél?
— Miért lenne drága?
Havonta csak ezer forint-
tot kell fizetned.
— Hány hónapig?
— Azt nem kérdeztem
meg.

A „Szabad száj” kínai meséiből

A bölcse Wang bölcse könyvet olvas, amelynek egyik mondata így hangzik: „Az asszonyok az élet Szahatájának oázisát...”
Wangnak nagyon tetszik ez a mondat és megkérdezi feleségétől:
— Mit szólna ehhez, oázisom?
Az asszony mérgesen felel:
— Csak azt jegyzem meg, hogy éppen elég sokáig voltál olyan tevé, amely az egyik oázistól a másikig futott.

IRODALMI MAGYARÁZAT

arról, hogy nem kell mindent szó szerint venni

A Fészekben dicsekszik egy fiatal regényíró:
— Becsületszavamra mondom, az utolsó regényem-
met úgy vásárolják az emberek, mint a cukrot!
Mire az egyik öreg Fészek-tag csendesesen moso-
lyogva megszólal:
— Szóval külöre.

JÓ, HOGY MA MÁR NINCSENEK császárok és udvaroncok!

Bonaparte Napoleon mondta egy udvaroncáról, aki előtte mindig a földig hajolt:
— Nem tudom, hogy lehet az: ez az ember valóságos óriás, hat láb magas, míg az én termetem csak öt lábnyi. S mégis, valahányszor beszél velem, kénytelen vagyok lehajolni, hogy meghalljam, amit mond.

Brandy kapitány megmagyarázza

Régi barátunk, Polgár Pali beállt a szerkesztőségünkbe és megkérdezi:
— Uraim, mondják már meg nekem, van-e szükség egyes politikusokra, meg ke-e hall-

gatra az illetők szónok-
latait és mit tegyek, ha
már meghallgattam a
szónoklatukat?
Brandy kapitány na-
gyot húzott a flakájá-
ból és így válaszolt:
— Tudja, Palikám, akár
beteg vagyok, akár nem,
félveként elmegyek az
orvoshoz, hiszen neki is
meg kell élnie szegény-
nek. Ha azután ő
felír valami orvosságot,
akkor elmegyek a gyógy-
szertárba és megcsipálta-
tom, mert hiszen a pa-
tikusnak is élnie kell va-
lamiból. Na azután, ha
megvan az orvosság, ak-
kor hazaviszem, és szé-
pen kiöntöm, mert én
azt bizony nem veszem be.
Angyal! Hekus Lon-
cink ártatlan képpel kér-
dezi:
— De miért?
— Azért édesem, mert
én is élni akarok.

Illemtudó ember

— Már lassan bajnalo-
dik. Elég volt a lumpo-
lásból, megyek haza a
feleségemhez. Ez lenne
legjobb önmek is Mr.
Reed.
— Rendben van, de
nem fog a felesége tola-
kodónak tartani, ha ilyen-
kor állítok be hozzá?

A SZOKÁS HATÁLMA

— Egy balatoni nyaraló, aki mindig reggel, a vil-
kamoson olvassa az újságját.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS FELELŐS KIADÓ:

KIRÁLY DEZSŐ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Bajcsy-Zsilinszky-út 34.
Telefon: 125-340*

Kéziratokat és rajzokat nem
őrzünk meg és nem adunk
vissza.

Előfizetési díj 1 hónapra
3 forint, negyed évre 9
forint. Csekk számlaszám:
36.662.

Hungária Hírlapnyomda
Rt. Budapest V. Bajcsy-
Zsilinszky-út 34.

Felelős: dr. Bródy László
A Szabad száj által alkotott
alakok. — Hekus Lóci,
Brandy kapitány stb. — bár-
mely formában való szerepel-
tetése, vagy felhasználása a
törvény tilalmába ütközik és
ez csak a szerkesztőség enged-
élyével lehetséges.